

STATSMINISTERENS ÅPNING AV VI VIL FESTIVALEN 1978,
OSLO KONSERTHUS 6. NOVEMBER 1978

Det er en stor glede for meg å få være med ved åpningen av Vi Vil Festivalen 1978.

Den forrige Vi Vil Festivalen som ble arrangert her for to år siden, var den første i sitt slag i vårt land, og så vidt jeg vet, enestående i sitt slag også om vi ser hva de har fått til i andre land. Den gjorde et dypt inntrykk langt utover de kretser som mer direkte er knyttet til arbeidet for denne gruppe medborgere.

- 2 -

Det var sosialministeren som forrige gang hadde den ære å åpne Festivalen. Hun sa noe som jeg merket meg og som jeg håper at også mange andre merket seg: Ordene VI VIL, sa hun, skjuler så mye. Først og fremst en vilje til å gjøre noe - dernest en bønn om å få lov - og ikke minst forteller dere med ordene Vi Vil også at Vi Kan, for hvis dere ikke kunne, hadde det heller ingen hensikt å stå fram og si at vi vil.

Nå skal jeg vokte meg vel for å si noe som kunne oppfattes som om jeg synes alt er såre vel. Jeg vet så altfor godt at særlig når det gjelder den gruppe som her står fram med sin Vi Vil Festival, har vi mye ugjort.

Det jeg imidlertid håper, er at den veien vi har stukket ut, vil vise seg å føre mot målet: En situasjon der

alle kan få anledning til å realisere sine evner og krefter og der alle kan få en mest mulig normalisert tilværelse.

Jeg tror også vi har lov å si at vi har lagt et stykke vei bak oss. Ting har skjedd og ting er i ferd med å skje. Vi har vel stort sett vært vant til å se omsorgen for psykisk utviklingshemmede som tiltak knyttet til det vi betegner som helsevern for psykisk utviklingshemmede.

Det hører først de senere år til at vi ser omsorgen i et mye videre perspektiv, og der vi sier oss villige til å ta konsekvensene av den erkjennelse at vi alle har samme rett til å leve vårt liv ut fra hver enkelts forutsetninger. Dette betinger igjen at samfunnet stiller opp med de

nødvendige omsorgs- eller hjelpetiltak om det er behov for det.

Integrasjon er blitt et nøkkelbegrep når det gjelder alle grupper funksjonshemmede. Men om integrasjon skal kunne bli en realitet, må forholdene i lokalsamfunnet legges slik til rette at alle kan fungere. Og det er denne prosessen vi nettopp har startet opp.

Vi forsøker å bygge ut hjelpeapparatet i kommunene slik at dette skal bli i stand til å yte hjelp og støtte til alle som måtte trenge det. Men her er det mye som trengs - jeg tenker på skolevesenet, på arbeidskraftmyndighetene, på mulighetene for å skape høvelige botilbud osv.

Vi ser raskt at samarbeid er nødvendig - samordning er kanskje enda viktigere.

Fråmdrift og løsninger vil også avhenge av våre holdninger til disse spørsmålene. Holdninger vil igjen oftest være avhengig av kunnskaper. Ser vi Vi Vil Festivalen i et slikt lys, vil vi også raskt se betydningen av den.

Jeg har klart for meg den veldige arbeidsinnsats som ligger bak en mønstring som dette. Det er meg en kjær plikt på Regjeringens vegne å gi uttrykk for stor takknemlighet til de organisasjoner - Lions Club i Oslo-området, Norsk Forbund for Psykisk Utviklingshemmede og Teatergruppen ved Ragna Ringdals Daghem og skole - og de mange enkeltpersoner som har gjort festivalen mulig. Ikke minst synes

jeg dette storslagne tiltaket forteller om det verdifulle arbeidet private organisasjoner kan utføre i tillegg til det som gjøres fra samfunnets side.

Og til dere festival-deltakere: Jeg håper dere får noen innholdsrike og fine festdager her i Oslo. Får dere det, så er jo det allerede festivalen verd. Det jeg imidlertid med sikkerhet vet, er at festivalen i tillegg til sin forgjenger, har en betydning langt utover det å skape noen festdager. Gjennom festivalen forteller dere hele Norges befolkning at dere VIL fordi dere KAN.

Jeg ønsker dere alle - arrangører og deltakere hjertelig til lykke med festivalen og det videre arbeid og har den ære å erklære VI VIL FESTIVALEN 1978 for åpnet.